

הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006	

14.18 איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984

מבוא

1. סעיפים 68 ו-70 לחוק בתי המשפט¹ (להלן: "החוק"), קובעים מספר חריגים לכלל לפיו על הליכי בית המשפט להתנהל בפומבי. סעיף 68 לחוק עושה זאת בדרך של קיום דיון משפטי בדלתיים סגורות, ואילו סעיף 70 בדרך של "איסור פרסום" במספר עניינים - מניעת הפרסום בשלב החקירה; כאשר מדובר בקטינים; ולצורכי הגנה על בעל דין או פרטיותו - ומתיר אותם רק ברשות בית המשפט.

2. סעיף 70(ד) לחוק קובע כאחד החריגים לעקרון פומביות הדיון את סמכותו של בית משפט לאסור פרסום בקשר לדיוני בית המשפט לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות נאשם, עד או צד שלישי לדיון:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם".

3. העילה הרלוונטית לעניינו היא העוסקת ב"פגיעה חמורה בפרטיותו" של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון. מטרת ההנחיה הינה התווית מדיניות התביעה ביחס להוראה זו, תוך קביעת עקרונות לעריכת איזון ראוי בין הערכים - פומביות הדיון והזכות לפרטיות - המתנגשים זה בזה.

העקרונות המתנגשים

עקרון פומביות הדיון

4. עקרון פומביות הדיון הוא הכלל החל על הליכים המתנהלים בפני בתי משפט. העיקרון לפיו על ההליך המשפטי להתנהל בפומבי ובדלתיים פתוחות בפני הציבור הרחב, מעוגן בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה² ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט.

5. עקרון זה הוא "אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו"; עניין וילנר, בעמ' 3.450³ בבסיס עקרון זה עומדים שלושה רציונלים עיקריים. הרציונל הראשון הינו זכות הציבור לדעת, המבוסס גם על חופש הביטוי וחופש העיתונות. לזכות זו שני היבטים:

¹ חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ס"ח 198.

² חוק-יסוד: השפיטה, ס"ח התשמ"ד 78.

³ ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444 (1991).

<p>הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984</p>	<p>הנחיות פרקליט המדינה</p>
<p>עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006</p>	

האחד, על מנת לאפשר ביקורת ציבורית על פעולותיה הרשומות הציבוריות, ועל הרשות השופטת בפרט. השני, תרומה וסיוע לציבור לגבש את סדר יומו הציבורי, השקפות ודעות. הרציונל השני, הוא תרומה לשיפור איכות ההחלטה הניתנת בסוף ההליך, בכך שפומביות הדיון מצמצמת את האפשרות לשפיטה מתוך משוא פנים ודעה קודמת. הרציונל השלישי מתייחס לאמון הציבור בכלל, ובבתי המשפט בפרט, בכך שבאמצעות פומביות הדיון נמנע הרושם שהדין נעשה בהיחבא תוך הפעלת שיקולים זרים; ראו עניין מחג'אנה ועניין חברת החדשות.⁴

הזכות לפרטיות

6. **חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו**⁵ קובע בסעיף 7 כי:

"(א) כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו.

(ב) אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו.

(ג) אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו.

(ד) אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו".

הזכות לפרטיות מהווה אפוא את אחת מזכויות היסוד של האדם בישראל. היא אחת החירויות המעצבות את אופי המשטר הישראלי כמשטר דמוקרטי ואחת מזכויות העל אשר מבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו. ביסוד הזכות לפרטיות עומדת ההכרה באוטונומיה של הפרט, תוך שהיא מאפשרת לפרט לפתח את עצמיותו ולהגביל את מעורבות החברה בהתנהגותו ובמעשיו הפרטיים; ראו עניין גלעם, בפסקה 9 לפסק דינו של השופט אריאל.⁶

7. מניעת הפגיעה בפרטיות משרתת הן את ההגנה על הזכות החוקתית לפרטיות, והן את האינטרס הציבורי בקיום הליך משפטי וביורר האמת במסגרתו. זאת משום, שפגיעה חמורה בפרטיות בעלי דין או עדים בהליך משפטי טומנת בחובה את החשש המובנה שהיא תרתיע אדם מלנקוט בהליך משפטי או מלהעיד עדות מלאה וחופשית בהליך כזה, ובכך יפגע האינטרס הציבורי בקיום הליך משפטי יעיל, המאפשר גילוי האמת ועשיית צדק.

⁴ בג"ץ 4841/04 מחג'אנה נ' בית המשפט המחוזי בחיפה, פ"ד נח(6) 347 (2004); ע"פ 11793/05 חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.4.2006).

⁵ חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, ס"ח התשנ"ב 150.

⁶ ע"פ 5026/97, 2963/98, 3191/98 גלעם נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.6.1999).

הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006	

סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט - מניעת פגיעה חמורה בפרטיות - יסודות הסעיף

8. "בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט": תחולת הסעיף היא על כל הליך המתרחש במסגרת בית המשפט. סמכות בית המשפט חלה גם על דברים הקשורים להליך המשפטי, אף אם לא הובאו בפניו במהלך הדיונים. לבית המשפט הסמכות לאסור באופן מוחלט כל פרסום כזה, או לאסרו באופן חלקי. מדובר בסמכות שהפעלתה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט.

"במידה שהוא רואה צורך בכך": סמכותו של בית המשפט לפעול לפי הסעיף אינה יונקת את כוחה מבקשת הצדדים או אדם אחר לאיסור הפרסום.

"לשם מניעת": איסור הפרסום בא כדי למנוע פגיעה פוטנציאלית. נראה כי מדובר במניעת פגיעה פוטנציאלית ומוגדרת, חשש ממשי, כאשר אפשרות התממשותה בהעדר הטלת איסור הפרסום גבוהה.

"פגיעה חמורה בפרטיות": סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות⁷ מגדיר מהם המצבים שיש בהם כדי להוות פגיעה בפרטיות. לא כל פגיעה בפרטיות עולה כדי פגיעה חמורה בפרטיות. "פגיעה חמורה" לא הוגדרה בחוק וקיימת פסיקה מועטה ולא ממצה אודות הביטוי. המדובר בביטוי פרשני המכיל רשימה פתוחה של עניינים שהיקפם כהיקף ניסיון החיים.

9. מבחינה עיונית ועל פי הפסיקה עד כה, ניתן להצביע על שני היבטים של "חומרת" פגיעה:

חומר שכשלעצמו יוצר פגיעה חמורה בפרטיות: חומר הנמצא באופן מובהק במסגרת ה"פרטיות האינטימית" - מידע שבאופן אינהרנטי מגלם את צנעת הפרט שביחסים שבין אדם לעצמו, דוגמת עניינים הקשורים לבריאות הגוף והנפש; ראו עניין פלוני (2001) ועניין פלוני (2005)⁸ או ביחסי אדם לקרובים לו ביותר (דוגמת פרטים על יחסים בין בני זוג); ראו עניין גלעם לעיל, ועניין מיטלמן⁹; ולהבדיל עניין יצחק, בעמ' 594-595.¹⁰ וזאת בניגוד ליחסיו ה"פומביים" עם אחרים (דוגמת יחסיו העסקיים או הציבוריים); ראו עניין רוזן¹¹, וכן הפסיקה מטה בנושאים כלכליים.

חומר שחשיפתו תוביל לתוצאה חמורה: חומר שאינו בהכרח נמנה על הרשימה מעלה, אך יכול לגרום נזק חמור ו/או בלתי הפיך, למי שהחומר שייך לו ו/או לצד ג' שנחשף (דוגמת פגיעה נפשית חמורה, פגיעה אנושה בחיי הפרט, פגיעה בקטינים, הטלת פגם ציבורי או מוסרי בעל

⁷ חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, ס"ח 128.

⁸ בש"פ 5400/01 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.8.2001); רע"א 3232/04 פלוני נ' פלוני (לא פורסם, 18.5.2005).

⁹ ב"ש (מחוזי י-ם) 6843/04 מיטלמן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.9.2004).

¹⁰ רע"א 3007/02 יצחק נ' מוזס, פ"ד נו(6), 592 (2002).

¹¹ ב"ש (חיפה) 5061/01 מדינת ישראל נ' רוזן (לא פורסם, 6.10.2002).

<p>הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984</p>	<p>הנחיות פרקליט המדינה</p>
<p>עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006</p>	

השלכות קשות - הכל כפי שניתן ללמוד בהיקש מהדיון הכללי בבית המשפט העליון בבוחנו סוגיות מקבילות המחייבות איסור פרסום; ראו ניתוחו המקיף של השופט חשין בעניין **תורג'מן**¹², כמו גם עניין **ידיעות אחרונות** ועניין **פרי**.¹³

"של אחד מהם" - "בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון": כל אדם ששמו קשור להליך המתנהל בבית המשפט - בין בעל פה ובין על גבי מסמך או פריט אחר - זכאי להגנת הפרטיות, ככל שהעניין מצדיק זאת.

מבחן דו שלבי

10. על מנת לבסס הצדקה ראשונית לשימוש בחריג של איסור הפרסום נדרשת הכרעה בקיומה של "פגיעה חמורה" פוטנציאלית, בהתאם להיבטים מעלה. רק על גבי מסד זה יש לפנות לאיזון אינטרס הפרטיות עם אינטרס הפומביות. לשון אחר - במקום בו אינה קיימת "פגיעה חמורה" בפרטיות, אין יסוד להטלת איסור פרסום על פי עילה זו גם אם האינטרס הציבורי העומד מול אינטרס הפרטיות באותו מקרה אינו משמעותי. מקום בו מתקיימת פגיעה חמורה בפרטיות יש לפנות ולאזן בין האינטרסים הסותרים.

קריטריונים לאיסור פרסום בעילה של "פגיעה חמורה בפרטיות"

11. באופן עקרוני, בית המשפט העליון קבע כי את החריגים בסעיף לעקרון פומביות הדיון, יש לפרש על דרך הצמצום ואין לחרוג מעקרון זה, אלא לאחר שקילה זהירה ועל דרך הצמצום; ראו עניין **זריהן**.¹⁴ עקרון זה חייב לעמוד לנגד עיני המאזן את שיקולי ה"פגיעה החמורה" בפרטיות אל מול עקרון הפומביות.

12. להלן יפורטו מספר שיקולים מנחים, שיש לשקלם בגיבוש עמדת המדינה: השיקולים שלהלן רלוונטיים גם לצורך ההכרעה באשר לקיומה של "פגיעה חמורה בפרטיות", וגם לצורך איזון בין האינטרסים המתנגשים במידת הצורך:

א. **סוג הפגיעה**: בגדר עניינים שיכולים להביא ל"פגיעה חמורה" בפרטיותו של אדם, יצינון, מבלי לקבוע רשימה ממצה, העניינים הבאים (ראו הפניות לפסיקה בסעיף 8 לעיל): עניינים רפואיים ועניינים הקשורים בצורה רחבה לבריאות הנפש; פרטים על יחסים בין בני זוג; פרטים הנוגעים לצנעת הפרט; פרטים הנוגעים ליחסים בין בני משפחה; דברים שאדם חולק עם מקורביו בלבד; עניינים בתחום האישות; היות הפגיעה בפרטיות כזו שיש בה כדי להביא לנוק בלתי הפיך לנפגע (לדוגמא - מידע שעלול לגרום לקרע משפחתי);

¹² בשי"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 658 (2004).

¹³ בשי"פ 5153/04 פלוני נ' ידיעות אחרונות, פ"ד נח(6) 933 (2004); בשי"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.7.2005).

¹⁴ בשי"פ 972/06 דוד זריהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.2.2006).

<p>הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984</p>	<p>הנחיות פרקליט המדינה</p>
<p>עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006</p>	

פרטים המשווים לאדם פגם מוסרי משמעותי בעיקר מקום ולאותו אדם אין הזדמנות להתגונן מפני פגם לכאורי זה שיפורסם ברבים.

אל מול זאת יודגש כי פרסום עברו הפלילי של אדם שהתיישן איננה מהווה פגיעה חמורה בפרטיותו; ראו עניין **אפרתי**.¹⁵ עוד נקבע כי תוצאה של פגיעה כלכלית באדם הנובעת מחשיפת עניינים פרטיים שלו איננה מהווה שיקול משמעותי; ראו עניין **זריהן**. יצוין, כי בעניין זה דובר על נאשם אשר פרסום שמו עלול היה להוביל לפגיעה כלכלית קשה. עת המדובר בעד או מתלונן ייתכן ויש לאבחן מקרה זה על פי עקרון הזיקה כאמור מטה.

ב. **טיב החומר ואופי ההליך שבמסגרתו הוא נתפס או נאסף**: ככלל, חומרים אישיים כגון יומנים, צילומים, הקלטות, וחומרים שנתפסו במסגרת הליכים חודרניים לרשות הפרט, בין של האזנת סתר ובין בדרך של חיפוש, יש בהם כדי להוות אינדיקציה לאפשרות קרובה של פגיעה חמורה בצנעת הפרט המחייבת בחינה זהירה ושיקול לחומרת הפגיעה במלאכת האיזון בין האינטרסים.

ג. **עניין ציבורי**: שיקול התומך בפרסום הוא "עניין הציבורי". באיזון בין האינטרסים המתנגשים, משקלו של האינטרס הציבורי בפרסום מתחזק, ככל שמדובר בנושא שיש לו עניין ציבורי.

העניין הציבורי הוא לא כל מה שמעניין את הציבור, אלא פרסום שיש לציבור תועלת בידיעתו, למשל שהוא תורם לגיבוש דעתו בעניינים ציבוריים או מסייע לשיפור אורחות חייו; ראו עניין **חברת החדשות**. בענייננו, יש עניין ציבורי בנושאים הקשורים לאופן שבו מתנהל ההליך המשפטי במדינה, או כאלה שיש להם רלוונטיות לנושא הטעון הכרעה במשפט.

ככלל, ככל שהפרטים שפרסומם מבוקש רלוונטיים פחות לדיון, פוחת האינטרס הציבורי בפומביות הדיון. בהתאם לכך, ככלל, ככל שמדובר בחומרים שזיקתם להליך המשפטי המתנהל רחוקה יותר, ו/או בחומרים שהועמדו לעיון רק מחמת חוסר האפשרות להפרידם מחומר חקירה אחר, האינטרס הציבורי לפרסום קטן יותר, ויש להעניק לזכות לפרטיות משקל רב יותר.

בנוסף לזיקת החומר להליך המשפטי, פעמים קיים "עניין ציבורי" מיוחד המוסיף משקל לשיקולים התומכים בפרסום. עניין ציבורי זה יכול שישתנה ממקרה למקרה. להן יובאו אינדיקציות לאותו "עניין ציבורי" מיוחד, כאשר אין מדובר ברשימה ממצה:

¹⁵ עלי"ע 1368/04 אפרתי נ' לשכת עורכי הדין (לא פורסם, 2.8.2004).

<p>הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984</p>	<p>הנחיות פרקליט המדינה</p>
<p>עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006</p>	

(1) **אישי ציבור ונושאי תפקיד ציבורי:** קיים עניין ציבורי מיוחד בדיון המתנהל בעניינו של ממלא תפקיד ציבורי, ובמיוחד כאשר הדיון מתייחס לאופן מילוי התפקיד הציבורי או בדיון בו לעניין הציבורי יש זיקה לנושא שנדון במשפט; ראו עניין רוזן.

מקום בו איש הציבור אינו קשור באופן ישיר לפרשה נשוא כתב האישום, או שהנושא שבו נפגעת פרטיותו של איש הציבור אינו עומד בליבת ההליך המשפטי, אין מקום לאבחן בין פגיעה בפרטיותו לבין הפגיעה בפרטיותו של כל אדם אחר.

(2) **שאלות בעלות חשיבות ציבורית:** לדוגמא: כאשר מדובר בשאלות בעלות חשיבות ציבורית בשל נגיעתן לטוהר מידות בשירות הציבורי, מחדלים בפעולתן של רשויות ציבוריות, שאלות שיש להן השלכה על ציבור גדול של אנשים, שאלות בעלות חשיבות חוקתית - קיים עניין ציבורי כשיקול התומך בפרסום.

(3) **גילוי האמת:** כאשר הפרסום יכול לעודד הגשת תלונות נוספות קיים עניין ציבורי כשיקול התומך בפרסום; ראו עניין תורג'מן.

(4) **אזהרת הציבור:** פרסום אשר יש בו כדי להזהיר את הציבור מפני סכנה כלשהי; ראו עניין תורג'מן לעיל.

(5) **ניקוי שמם של אחרים:** במקרה בו פרסום שנעשה כבר היה בו להחשיד את הרבים, יש אינטרס ציבורי מיוחד לנקות שמם של אלה שאינם חשודים שמא ייגרם להם נזק עקב אי פרסום החומר.

ד. **מיהות הנפגעים:** שיקול נוסף שיש בו כדי להשליך על שאלת הפרסום הוא מיהות הנפגע מפרסום החומר - הנאשם, עד, או צד שלישי. המדרג הבא משקף את רמת הבדיקה הנדרשת לפגיעה חמורה בפרטיות, מן הקל אל הכבד: נאשמים, מעורבים ישירים שלא הואשמו, עדים, אנשים שחומרים פרטיים שלהם נקלעו לחומר החקירה מבלי שיש להם קשר כלשהו לפרשה הרלוונטית.

כאשר מדובר בעדים ומתלוננים, קיים חשש שהפגיעה בפרטיות כתוצאה מהפרסום תרתיע מהגשת תלונות עתידיות או מתן עדות חופשית. גם בעובדה כי עדים, מתלוננים או צדדים שלישיים הם חלק מן ההליך הפלילי שלא באשמתם, יש לראות בפגיעה בפרטיותם כחמורה יותר. נוכח השיקולים האמורים, כאשר מדובר בעדים, מתלוננים וצדדים שלישיים, יש לתת משקל יתר לפרטיותם.

ה. **פגיעה מוגבלת בפומביות:** מקום שבו מצא התובע כי נגרמה פגיעה חמורה, על התביעה לשאוף לצמצם ככל הניתן את הפגיעה בכל אחד מהאינטרסים המתנגשים. איזוני הפגיעה אפשריים, בין היתר, בשימוש יצירתי באיסורי פרסום חלקיים או מוסכמים בין הצדדים

<p>הנחיה מס' 14.18 - איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" - סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984</p>	<p>הנחיות פרקליט המדינה</p>
<p>עדכון אחרון: ג בחשון התשס"ז, 25 אוקטובר 2006</p>	

שיש בהם כדי לצמצם את הפגיעה ולשמר את האינטרסים הן של עקרון הפומביות והן של הזכות לפרטיות (כגון חיסוי שם בלבד, פרטים מזהים, פרסום חלקי וכו').

הפעלת סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט על ידי תובע

13. על התובע המטפל בתיק מוטלת חובה לאתר, טרם הגשתו, את חומר החקירה שיש בו פוטנציאל לפגיעה חמורה בפרטיות, ולבחון את הפגיעה האפשרית על פי האמור לעיל.

14. חומרים אישיים במובהק כגון יומנים, צילומים, הקלטות, וחומרים שנתפסו במסגרת הליכים חודרניים לרשות הפרט, בין של האזנת סתר ובין של חיפוש, מחייבים משנה זהירות בבחינתם. בחינה זהירה זו מתחייבת גם ביחס לחומרים שזיקתם לחקירה רחוקה יותר, ו/או בחומרים שהועמדו לעיון רק מחמת חוסר האפשרות להפרידם מחומר חקירה אחר. דברים אלה נכונים גם ביחס לחומר שמלכתחילה לא הועמד להעסקה מחמת חומרת פגיעתו בפרטיות.

15. בכל הנוגע להתחשבות בעמדת עדים וצדדים שלישיים, עמדת התביעה היא, שככלל, יש בידיה כלים מספיקים, על פי העקרונות המפורטים בהנחיה זו, לגבש עמדה אם מתקיימת פגיעה חמורה בפרטיות אם לאו. במקרים הראויים, בהם סבור התובע שיש צורך בקבלת עמדת העד או הצד השלישי אין מניעה שיפנה אליו טרם גיבוש עמדתו, או שיבקש מבית המשפט לעשות זאת טרם הכרעה. במקרים גבוליים ובמידת הצורך, יגבש התובע עמדתו תוך התייעצות עם פרקליט המחוז. ככלל, במקרים בהם הוצא צו איסור פרסום בעילה של פגיעה בפרטיות צד ג' והתבקשה הסרתו, יש לקבל את עמדת הצד השלישי טרם גיבוש העמדה.

16. במקום שבו מסקנת התובע הינה, לנוכח השיקולים האמורים, כי מתקיימת פגיעה חמורה בפרטיות, עליו לבחון מהו האיזון הראוי בין פגיעה זו לעקרון הפומביות, וזאת, כאמור לעיל, תוך שאיפה לפגיעה מצומצמת ככל הניתן בכל אחד מהאינטרסים המתנגשים. אם סבר התובע כי יש להעדיף את מניעת אותה פגיעה על פני פומביות הדיון, עליו לבקש מבית המשפט לאסור את פרסומו של החומר. נוכח העובדה כי גם לנאשם, עד או צד שלישי שהחומר נוגע לעניינם זכות לבקש את איסור פרסומו, על התובע לגבש מראש את עמדתו בעניין.

17. באשר לפגיעה בפרטיות העלולה להתעורר בשלב סיווג חומר כ"חומר חקירה" והעברתו לידי הנאשם, ראו הנחיה מס' 6.1.¹⁶

¹⁶ "עיון הנאשם בחומר החקירה לאחר הגשת כתב אישום נגדו" הנחיות פרקליט המדינה 6.1 (התשס"ג).